Baranyi Ferenc

Boccaccio 1348-ban

Firenze utcáit reszketve róttam,
midőn ránktört a rettentő ragály,
holtak hevertek szerte, több halomban –
szemét, amely elszállításra vár.
Ki a folyónál hullt el, azt legottan
a vízbe dobták – úszna messze már!
S tetemeket cipelt az Arno árja,
fertőt fodrozva szét a partvilágra.

Polgár a polgárt elkerülte félve,
szomszéd szomszédra ajtót nem nyitott,
szülő irtózva nézett gyermekére,
ha hóna alatt „búb" mutatkozott,
s nem csókolhatták ajkát – még kezét se –
hölgyüknek a szerelmes lovagok.
Mindent s mindenkit átformált a pestis,
a kézenfekvőt és a képtelent is.

De volt, ahol benépesült a kocsma,
bortól pezsdült a kedv, mozdult a láb,
haláltánccá fajult a vad tivornya
kaszást kacagva: egy nap a világ!
Hajnalban aztán – ki se józanodva –
szédültek többen a nemlétbe át,
még szólt zene, de egyre gyászosabban,
aztán tömb lett a csönd. Megbonthatatlan.

A krónikás, mit járva-kelve lát, hall:
lejegyzi pontosan. Ennyit tehet.
Én – el nem tékozolt írástudással -
még azt is megcselekszem értetek,
hogy hét leány és három ifju által
elmondok tízszer tíz történetet.
Okulásul? Vagy csak vigasztalásra?
Ha így, ha úgy: talán nem lesz hiába.